

Rapszódia

Fázom

Ez a tél hidegét
a csontban

Növeszti vázzá elmeszesedett

Napok hetek

Deres didergő idegek

Iszalagjaival befonva

Csak belül fehérlik a test

Körötte hús vér belek mocska

Belül szilárd gerinc még az idő

De körötte abban mi eleven

Szövet burjánzik gennyed a Jelen

Február eresze alatt

Jégcsap csöpög fejemre pillanat

Pillanatot követ akárha

A vallatásra várva

Kínzókamrában állnék

Az űrben a galaktika-spirál még

Lökdösi felhúzott rugó a percekét

A Föld remeg

Megdördül és lavinaként lezúdul

Az ezredvég és mindent elsöpör

Kezdődhet újra

Az Isten és a Sátán közti pör

Csak itt alant már nem marad tanúja

Mint lovak szemét a halál

Vadvizeket homályosít a jég

A táj zihál

S még rúgkapál lerogyva

De sügyéből kiáll

Egy jegenye pikája s fölmered a Holdra

Ez hát a vég

Mondogatom most majd elővezetnek

Létem cellájából s mindent bevallok
Nem szórok átkokat az égre
Mert féreg-sorban tartott
A szívét rágtam én is Isten férge

Fázom

Ez a tél hidegét
a csontban

Csontjaimban növeszti vázzá

Halálfejem hiába is vigyáznám

Napok hetek havak havában arcom

Mészvára összeroppan

Mint múmiát a percek

Gézzel körültekernek

Orrom két likja árváll

Hűlt páram messzi száll már

CSILLAGFÉNYSZALMA-ALMON

UTOLSÓ ÉJEM ALSZOM

(Baka István *Tájkép fohással* című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)

Következő oldal →